

Magie

Magie is een techniek die mensen -volgens magiërs- van hogere wezens geleerd hebben, om resultaten te bereiken waartoe zijzelf niet in staat waren, o.a. de beïnvloeding der godheid. Magie is wellicht een integrerend deel van elke religie, inclusief de christelijke religie. Om inzicht te krijgen in de magie van de christelijke kerken is het boek van C.W. Leadbeater: "De wetenschap der sacramenten" bijzonder inzichtgevend.

Huisartsen, rechters, politici, geestelijken, allen hebben iets van de magiërs overgenomen. Magie is het langs geheimzinnige weg beheersen van natuurkrachten. Veel magie is religieus van aard. Mensen vragen zich niet af of ze bij de neus worden genomen, en of zij hun ogen wel kunnen vertrouwen. Veelal worden zij bedrogen. *Pia Fraus* = vroom bedrog.

Deed Jesjoea ook aan magie toen Hij boze geesten uitbande, en slijk op de ogen van de blinde deed om hem ziende te maken? Het lijkt erop, maar het was geen magie. Hij nam niemand bij de neus en deed niets geheimzinnigs. Bezat Hij magische krachten, toen de bloedvloeiende vrouw de zoom van Zijn kleed aanraakte en gezond werd?

Christelijke magie

Rome gaat ervan uit dat er zich een uitgestrekte onzienlijke wereld rondom ons bevindt, die niet noodzakelijkerwijs onzichtbaar is. In de mens zouden vermogens sluimeren, welke wanneer ze ontwikkeld worden, de onzienlijke wereld aanschouwelijk maken. De ogen des geestes dienen ontwikkeld te worden, als uitbreiding van onze vermogens. De onzienlijke wereld zou er één zijn van veel fijnere stof dan de onze. De eucharistie als genademiddel is volgens Rome een methode om onze geestelijke vermogens te laten groeien, doordat er stromen van kracht mee gepaard gaan, die ons zouden verrijken. De eucharistie wordt algemeen de "Heilige Mis" genoemd, en wordt door Rome gezien als een christelijk sacrament dat het meest verheffend is. Een sacrament is een heilige handeling. De kerk of tempel functioneert daarbij als middelpunt van magnetische uitstraling, waardoor geestelijke kracht over de gehele omgeving wordt uitgestort. De kerk wordt gezien als een magnetisch centrum, waar hulpmiddelen (o.a. sacramenten) zijn die de hemelse krachten kunnen uitdelen. De ambtsdragers der kerk zouden over het vermogen beschikken via vaste ceremonieën, machtswoorden en tekens, het welzijn der mensen te bevorderen. Door de priesterwijding ontvangt de mannelijke clerus dit vermogen. Zij alleen mogen de Mis opdragen, waardoor er in deze wereld een stroom van vrede en kracht zou worden

gezonden. De samenkomst in de kerk dient om met elkaar een eucharistisch gebouw te bouwen via een soort mechanische werking. Rome geeft in het openbaar toe dat de bijzondere werkwijze, uitgedacht voor het ontvangen en verdelen van de magnetische kracht die wordt uitgestort, is ontleend aan de mysteriën van sommige oude godsdiensten. Een veelvoorkomende wijze om invloed van de Godheid op de toegewijden over te brengen bestond in die mysteriën in het nuttigen van opzettelijk daartoe gewijde spijs en drank. Dat is uiteraard een zeer afdoende methode wanneer het de bedoeling is, dat de kracht het stoffelijke lichaam van de mens geheel zal doordringen en het in harmonie zal brengen met de verandering. Dat wordt tegelijkertijd teweeggebracht in de hogere voertuigen van deze kracht. We zien hieruit dat Rome gebruik maakt van de oude mysteriën der natuurreligies, o.a. uit de oude zonne diensten van oud Egypte en Babylon. Het opdragen van de Mis is daarbij steeds het brandpunt van toewijding van de kerk. De Mis was oorspronkelijk bedoeld om een machtige en georganiseerde gedachtenvorm op te bouwen, die zich om een centraal denkbeeld bewoog, n.l. de uitstorting van een grote geestelijke kracht. De vorm die wordt voortgebracht is een machtige symmetrische vorm, die weliswaar kan worden verstoord. De vorm is een schone gedachtenvorm, die het meest lijkt op de oude Aya Sofiakerk in Istanboel. Veel moskeeën tonen overeenkomst met deze vorm.

(zie afbeelding 1)

Het gehele ritueel in de kerk is gericht op een correct opbouwen van de gedachtenvorm, om de goddelijke krachten op te laden en deze weer te ontladen. De lofzang waarmee de Mis begint is om de vloer van het gedachtegebouw voor te bereiden. Daarna de Introitus om de muren en het dak te bouwen, en het Kyri Elieison om de koepels en torens te bouwen, en

het Gloria in Exelsis om de grote middenkoepel te laten verrijzen, zie afbeelding

De kathedralen zijn oudtijds in de meeste gevallen door rondtrekkende vrijmetselaren in de Gotische stijl gebouwd, om van het stoffelijke te komen tot het meer jubelende gebied der gedachtenvorm. Zij waren echter traag om de juiste overeenkomst te zien tussen aardse zienlijke zaken en geestelijke onzienlijke zaken, volgens C.W. Leadbeater, in zijn boek over de sacramenten. God werd in die tijd beschouwd als een Wezen dat verzoend moest worden. Ze smeekten of Hij nog een momentje naar hen wilde luisteren, voordat Hij hen zou vernietigen. In hun ogen was God veel meer een tiran, dan liefdevol Vader. Vandaar dat men op hun kerken vrij platte daken bouwde met soms uithollingen.

Juist de vele spitse torens wijzen naar de omhooggaande gedachten. Niet-toegewijde christenen produceren gedachtenvormen die meer lijken op weerhaken dan op mooie lijnen, volgens Rome. Rome roept tijdens de dienst der Mis een Engel aan om de grote stroom van kracht te leiden tot de vorm van een gebouw. Het zou nuttig zijn om de dienst te beginnen met een processie. Het binnentreden van de kerk door de dienaren dient plechtig en statig te geschieden, met wierook. Tijdens de processie zal het zingen van een lied de aanwezigen in een harmonische trilling brengen, om hun gedachten beter te kanaliseren. De gedachten der aanwezigen moeten zoveel mogelijk tot een harmonische eenheid worden gevormd. Een goede processie met schitterende gewaden, lichten en banieren, werkt in op de verbeelding der mensen, om hun gedachten boven het prozaïsche peil te verheffen en hun toewijding te versterken.

In een bestaand kerkgebouw zou door de samenkomst een gedachtengebouw ontstaan, dat er uitziet als hierboven

Bij het begin van de dienst is er de ceremonie der Asperges (reiniging), waarbij de priester met een sprengkwast sterk gemagnetiseerd wijwater driemaal op het altaar sprengt. Daarna besprenkelt hij het koor en de geestelijken, waar louterende gedachten worden uitgezonden die tot het verste einde van het kerkgebouw gaan en alzo de vorm aannemen van een grote kom van etherische-mentale stof, als grondvorm voor een soort gedachtengebouw, zie afbeelding 2:

Plaat 2p.41

Hierbij worden de woorden uit Psalm 120 gezongen: Zo de Heer het huis niet bouwt, tevergeefs bouwen deszelfs bouwlieden daaraan, etc. Hierdoor zou een grote bel ontstaan, zie afbeelding 3. De Gregoriaanse muziek zou zorgen voor een prachtige eenvormigheid.

Afbeelding 3

Het hoofdmoment van de kerkdienst is de geweldige uitstorting van kracht tijdens de Consecratie, waarbij de gelovigen in nauwere magnetische kracht worden gebracht met de priester. Dit is de magie der heilige Mis, waardoor priesters de aanwezigen dichter bij God zouden brengen. De priester doet

viermaal een beroep op de engelen om het onzichtbare eucharistische gebouw te bouwen. De engel zal dan de bel vergroten als dat nodig blijkt,

zie afbeelding 4: p.56

De Invocatie

Nu de werkelijke dienst zal beginnen wordt de koorkap van de schouders der priester afgenomen en wordt hij met het offerkleed (de kazuifel) bekleed. De Engel doet vervolgens zijn werk, zie plaat 5, en legt het fundament, wat soms wel 1 mtr dik is, wat een vloerpatroon heeft van een mozaïek in blauw en roze blokken

71 en P.73

Roze is de kleur van liefde en blauw van toewijding. De aanwezigheid van de goddelijke kracht is een werkelijkheid en is een bepaald wetenschappelijk feit, aldus Rome. De devotie der aanwezigen functioneert als torenspitsen die boven het gebouw omhoog rijzen, ton vormig. Het doel van de kerkdienst is om een kanaal tot stand te brengen, waardoor de goddelijke kracht kan stromen. De priester wordt bijgestaan door diakenen en subdiakens, om alzo

krachten van de gemeente op te vangen, deze krachten te ziften en naar de priester door te zenden, zie diagram figuur 2

P.82

Vervolgens zegt de priester dat hij de grondvesten van onze Tempel wil gaan leggen, waarvan Christus de uiterste Hoeksteen is. De priester keert zich alsnu tot het altaar en spreekt de absolutie uit. Daarna bewierookt hij het altaar op de volgende wijze, zie diagram 3

afbeelding p.107.

Daardoor ontstaat een magnetisch veld rondom het altaar, waardoor een etherische draaikolk ontstaat. De priester ontvangt de kracht en gaat deze uitdelen aan de aanwezigen, plaat 7, die eenstemmig worden en het eucharistisch gebouw laten verrijzen, plaat 8.

P.118

De priester zingt vervolgens: “Met lofprijzing en gebeden worde onze Tempel gebouwd”. De gemeente antwoord: “God zij alle heerlijkheid”. Dat is dus de introïtus, de erkenning en aanroeping van de Hogere Macht. Daardoor ontstaat een wervelende draaikolk, zoals op plaat 7, die snel groeit, zie plaat 8, tot een kelkvormige bloem, en dan wordt het dak gevormd, zie plaat 9. De engel die (denkbeeldig-onzichtbaar) in het midden van het altaar staat zendt de kracht in alle richtingen uit, waardoor een langwerpige gebouw ontstaat, zie plaat 10.

Hierna zingt het volk het Kyrie Eleïson (Heer, ontferm U onzer). Dit gebed stamt uit de oude Egyptische mysteriediensten, en was gericht tot de zonnegod Ra. Negen keer wordt dit gebed uitgesproken, waardoor op het dak de komvorm zou ontstaan, zie p.124.

Wanneer de gemeente deze aanroep doet en de gedachte ervan begrijpt, springt er een groep schitterende torenspitsen uit het dak omhoog. Dat wijst op de vereenzelviging van de gelovigen met de Al-Vader, die in het midden een mooie spits doet oprijzen, diagram 5. Alleen wanneer een gemeente goed geoefend is zal ze de 9 torenspitsen kunnen doen opwerpen, zie plaat 11, zoals deze te zien zijn op het dak van de kerk van San Giovanni te Palermo.

Daarna volgt de Gloria in Exelcis Deo, waardoor op het gebouw een grote middenkoepel wordt gevormd, p.132. Zoals bij de moskee in Caïro.

Tijdens het zingen van het tweede gedeelte van Gloria in Exelcis bolt de middelste koepel uit en schiet er een spits omhoog en vormt het gebouw drie verdiepingen, zoals het Capitool te Washington, plaat 15.

Tenslotte volgen er enige gebeden (collecten). Daarna volgt het aanbieden van brood en wijn (hostie en kelk). Het is de gewoonte om bij de mis ouwels te gebruiken van ongedesemde tarwe, en ongegiste wijn (druivensap).

Daarbij spreekt men de dankzegging uit: “Laat ons dankzeggen”, wat in het Grieks eucharistèsomen is.

De hostie wordt in de monstrans geplaatst, dat is gelijk aan een soort zilver doosje (pyxis).

Tijdens de Mis vindt volgens Rome de transsubstantiatie plaats. Trans is in het Latijn het woordje voor “over”. Sub - stantie is iets dat onder of achter een stoffelijk voorwerp staat. Het gaat hier om het overgaan van brood en

wijn in het lichaam en bloed van Jezus. De hostie als het brood wordt een ware overgang van Christus. Dit berust duidelijk op een uitwerking van toegepaste occulte krachten. Een helderziende zou op het moment van de consecratie de hostie als een ware zon zien schitteren, waarvan de kracht alle kanten uitstraalt. Deze kracht zou als een soort elektrische lading zijn.

Monstrans

Doop als magie

Door de zuigelingendoop wordt men volgens Rome toegelaten tot het lidmaatschap van de kerk van Christus. De ziel van de dopeling ontvangt daarbij een nieuw stel voertuigen. De kiemen van het kwade die in het kind zijn wordt veelal de “erfzonde” genoemd,

wat volgens Rome ten onrechte met Adam en Eva in verband wordt gebracht. Het doopwater wordt gemagnetiseerd doordat een priester het vooraf zegent. Dit met de bedoeling om trillingen van hogere voertuigen van onze geest te kunnen raken, om het goede te stimuleren en het kwade te isoleren. De doop is een daad van witte magie volgens Rome, die gevolgen teweeg brengt in het kind en zijn toekomst bepalen. Men zegt dikwijls dat het kind bij de doop een beschermengel ontvangt. Rome ontkent echter dat de doop een magisch wondermiddel zou zijn. Wel zou de doop iemand kunnen helpen een goed mens te ontwikkelen.

De priester spreekt bij het doopritueel enkele krachtwoorden uit, n.l. om de duivel uit het kind uit te drijven. Men neemt aan dat de duivel in het kleine kind zit en het kind wil vernietigen. Hierbij denkt Rome niet meer aan een persoonlijke duivel, maar aan de kwade kiemen in het kind zelf. De kerk is er om de leden een betere omgeving te schenken, zodat er betere mensen

Het vormsel

zouden ontstaan. Een goed milieu brengt goede mensen voort, is de gedachte hierbij. Volgens een oud Rooms ritueel wordt de priester bevolen om bij de doop de woorden Effata te zeggen, dat is: Wordt geopend. Daarbij maakt hij een kruisteken over het gezicht van het kind. In het kind zouden alsdan innerlijke krachten ontwaken en opengaan, om de bovennatuurlijke kracht te ontvangen om het goede te willen en het kwade te doden. Daarna wordt het kind met gemagnetiseerde olie gezalfd, waarbij eveneens een kruisteken wordt gemaakt. Daarna giet de priester driemaal water uit op het hoofdje van het kind, en spreekt daarbij de woorden uit: In de naam des Vaders, des Zoons en des heiligen Geestes. Hierbij wordt volgens Rome de bovennatuurlijke kracht in het kind gegoten, wat de eigenlijke doop is. Door het gemagnetiseerde water brengt de priester het etherische deel van het stoffelijke lichaam in heftige trilling, hetwelk de hersenen prikkelt, om daarmee de ziel van het kind te bereiken.

Door het aanroepen van de drie-eenheid roept de priester drie krachten naar beneden, om de drievoudige geest in de mens aan te raken, n.l. de atma, boeddhi en manas (geest, intuïtie en verstand).

De vier middelpunten van de mens, het voorhoofd, de keel, het hart en de zonnevlecht worden door het maken van een kruis boven het kind geopend. Alsnu acht Rome dat het kind wederomgeboren is, n.l. wanneer de middelpunten in het lichaam zijn geopend voor de geestelijke invloeden van boven, waardoor het kracht heeft ontvangen om de kiemen van het kwaad te onderdrukken. Dit noemt men de Christuskracht die in de jong-gedoopten de goede kiemen tot werkzaamheid brengt en de kwade onderdrukken. Er is in het kind nu een ongerept veld aangebracht waarop ingewerkt kan worden, wat bij een volwassene onmogelijk is, daar hun gedachten reeds zijn bezoodeld. Dus hoe eerder een kind gedoopt wordt, des te beter, volgens Rome. Het vormsel zal later het kind versterken gedurende zijn moeilijke puberteit. Hieronder volgt een uitzetting hoe Rome over de sacramenten denkt:

Het sacramentele systeem volgens Thomas van Aquino

Christus heeft door zijn lijden voor de mensen de genade verdiend, die tot de zaligmaking voert in de aanschouwing van God. Maar deze genade moet aan de mensen gegeven worden, willen zij gezaligd worden. Het is Christus, die de genade van God aan de mensen uitdeelt. Hij doet dit door zijn Kerk, de Heilige Rooms Katholieke Kerk.

De Kerk is als het ware de voortzetting van Christus op aarde. Hij heeft alle genaden voor de mensen verdiend. Hij deelt alle genaden aan de mensen uit, zelfs is Hij ten hemel opgestegen. Vanuit de hemel deelt Hij de genade uit aan de mensen doormiddel van zijn Kerk, die zijn mystieke lichaam is. Hoe doet Hij dit? Omdat zijn liefde jegens de mensen oneindig is, is Hij bereid om altijd vanuit de hemel de genade te geven aan hen, die hun zonden eerlijk willen verafschuwen en tot Hem komen in geloof en liefde. Feitelijk nodigt Christus door de Heilige Geest de mensen altijd uit tot berouw, tot geloof en liefde. Maar Christus is te wijs om te menen, dat de mensen doeltreffend de genade zullen zoeken, als de uitdeling daarvan aan de mensen iets louter onzichtbaars en ontastbaars zou zijn. De mensen zijn geen engelen. Hun geest en hun hart kunnen zich niet tot de gedachte aan geestelijke dingen opheffen tenzij door middel van hetgeen zichtbaar en tastbaar is. Omdat de mens mens is, dat wil zeggen omdat hij tegelijk lichaam en ziel is, heeft hij iets zichtbaars nodig, een of ander zintuiglijk waarneembaar middel om te weten dat de genade van God voor hem bereikbaar is. In zijn wijsheid en liefde heeft Christus het voor de mensen mogelijk gemaakt zijn genade te ontvangen op een wijze, die rekening houdt met hun menselijkheid. Hij heeft dit gedaan door de instelling van de sacramenten. De sacramenten zijn de gewone kanalen waardoor de genade van God tot de mensen komt. Christus heeft deze ingesteld en ze aan zijn Kerk toevertrouwd. Door de sacramenten ontvangen de mensen de genade van God - zowel de heiligmakende genade, een aandeel in het leven van God, als de genaden van bijstand, die nodig zijn om als christen te leven.

WAT IS EEN SACRAMENT?

Zoals het woord zelf al aangeeft is het iets gewijds of heiligs. Wij weten allen wat een teken is. Een woord is een teken van het begrip, dat we in de geest hebben. Het woord 'Uitgang' in een park of een station is een teken dat men daar mag uitgaan maar niet mag binnenkomen. Een rood licht op een kruispunt is een aanduiding, dat het verkeer in die richting moet stoppen. Een teken is dus iets, wat iets anders aanduidt. Wanneer iemand in een gezelschap zijn voorhoofd frons, kan iemand menen dat hij niets anders doet dan zijn voorhoofd fronsen. Maar voor zijn vrouw, die hem goed kent, kan het een aanwijzing zijn, dat hij vindt dat het tijd is om naar huis te gaan. Het fronsen van het voorhoofd is een teken of een aanduiding van iets anders. Nu is een sacrament een teken. Het duidt iets anders aan. Het duidt op iets gewijds, iets heiligs. Het duidt de genade van God aan. De genade van God maakt de mensen heilig. Daarom noemt St. Thomas een sacrament 'het teken van een heilig iets, in zover het de mensen heilig maakt.' Andere godgeleerden hebben een sacrament genoemd een 'teken dat doeltreffend is in genade,' dat wil zeggen een teken dat de genade in de zielen van de mensen uitwerkt. De genade nu heiligt de zielen van de mensen; zij maakt haar heilig. En bij de heiliging van onze zielen moeten wij altijd drie dingen beschouwen: het lijden van Christus, dat de oorzaak van onze heiliging is; de heiliging of heiligheid zelf, die bestaat in de genade en de bovennatuurlijke deugden; en het doel van de heiliging, dat het eeuwig leven, de aanschouwing van God is. Nu is elk sacrament een teken van deze drie dingen: een teken van het verleden, het lijden van Christus; een teken van het tegenwoordige, de genade in onze zielen; en een voorspelling van de toekomst, het eeuwig leven dat de voltooiing van de genade is.

EEN SACRAMENT IS EEN TEKEN

Daarom moet het iets zintuiglijk waarneembaar zijn, iets wat de mensen kunnen zien, horen of voelen. Als het niet zintuiglijk waarneembaar was, zou het geen teken kunnen zijn. Een onzichtbaar rood licht zal nooit het verkeer tegen houden. Het verlangen van de man om naar huis te gaan zal aan zijn vrouw nooit duidelijk worden, tenzij hij haar een zintuiglijk waarneembaar teken geeft, een gebaar, het ophalen van zijn schouders of een woord. Een sacrament moet dus iets zintuiglijk waarneembaar zijn. Het is een zintuiglijk waarneembaar iets of een daad, die een geestelijke werkelijkheid, de genade, aanduidt of zinnebeeldig voorstelt.

DE STOF EN DE VORM VAN DE SACRAMENTEN

Als teken moet een sacrament iets bepaalds zijn. Het moet iets zijn, dat men kan kennen als een aanduiding van een geestelijke realiteit, waarvan het een teken is. Als de mensen het er niet over eens konden worden of rood dan wel groen licht het teken zou zijn om het verkeer te doen stilstaan, zou geen van beide enig nut hebben. Zo ook met de sacramenten. Om goede tekenen te zijn moeten zij iets bepaalds zijn. Maar de genade die zij aanduiden komt alleen van God. Daarom kon alleen God bepalen, welke tekens in de sacramenten moesten worden gebruikt. Bovendien; omdat tekens, speciaal wanneer zij iets moeilijks of geheimzinnigs aanduiden, niet altijd gemakkelijk te begrijpen zijn, is het

ook natuurlijk aan een daad, een gebaar of een voorwerp enkele woorden toe te voegen om de volledige betekenis van het teken uit te drukken. Daarom vinden we in de sacramenten, die door Christus zijn ingesteld, zowel dingen en daden als woorden. De dingen of daden worden de stof van het sacrament genoemd. De woorden noemen wij de vorm van het sacrament. Bij het doopsel bijvoorbeeld vinden we niet alleen water en de handeling van het uitgieten van het water over het hoofd van de persoon die gedoopt wordt, maar ook de woorden: 'Ik doop u in de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest.' Het doopsel reinigt de ziel van zonde. Maar het water alleen, zelfs het uitgieten van het water alleen zou misschien de ware betekenis van het sacrament niet voldoende weergeven. Wanneer daaraan echter de woorden worden toegevoegd, kan er over de betekenis van het doopsel geen misverstand bestaan. Dopen betekent reinigen, en dopen in naam van de Allerheiligste Drie-eenheid betekent een ziel in de naam en door de kracht van God reinigen - met andere woorden de zonde verdrijven door de instorting van de genade. Omdat het God is, die deze heilige tekens - de sacramenten - heeft ingesteld, volgt hieruit natuurlijk, dat zowel de zichtbare voorwerpen als de woorden, die Hij heeft ingesteld, niet naar haar wezen door de mensen kunnen worden veranderd. Alleen God kan genade geven. Alleen Hij heeft het recht te beslissen, welke tekens de genade voor de mensen zullen uitdrukken.

DE SACRAMENTEN EN DE MENSELIJKE NATUUR

God heeft gekozen de genade aan de mensen te geven door deze sacramentele tekens, omdat Hij de menselijke natuur kent. Sinds de val van Adam is de geest van de mens grotendeels ondergedompeld in stoffelijke, zintuiglijk waarneembare dingen. Vóór de zonde van Adam had zijn ziel de volmaakte leiding over zijn lichaam en zijn zintuigen. Het was voor Adam gemakkelijk zijn geest tot de beschouwing van geestelijke dingen te verheffen. Daarom had Adam geen sacramenten nodig. Maar sinds de zonde van Adam vindt de geest van de mens het moeilijk aan geestelijke dingen te denken. Hij moet op soepele wijze door de beschouwing van de stoffelijke dingen naar de hoogten van de geestelijke dingen geleid worden. Als de weg naar het hart van een man leidt door zijn maag, dan leidt de weg naar de hogere regionen van zijn geest door zijn zintuigen - door zijn ogen, zijn oren, zijn handen, enzovoort. Het is dus een fijne trek van goddelijke wijsheid, dat de mens, die altijd van God afvalt door de bevrediging van zijn zintuigen te zoeken, weer door zijn zintuigen naar God wordt teruggevoerd. De mens heeft zich van God afgekeerd naar de dingen van de wereld. God wil hem door de dingen van de wereld weer terugvoeren.

GOD: DE BEWERKER VAN DE SACRAMENTEN

Menselijke tekens bezitten niet het vermogen om uit te werken wat zij betekenen. Al wordt een verkeerslicht dan rood, de motorrijder kan evengoed doorrijden. Al geeuwt een man, zijn vrouw kan toch weigeren naar huis te gaan. Al spreekt de mens, het kan toch gebeuren dat zijn woorden niet meedelen wat hij werkelijk denkt. Maar de sacramentele tekens die Christus heeft ingesteld zijn doeltreffend. Zij geven werkelijk de genade die zij aanduiden. Het doopsel neemt werkelijk de zonde

weg uit de ziel van de persoon die gedoopt wordt. Het brengt werkelijk de genade aan de ziel van de persoon die gedoopt wordt. De sacramenten zijn de oorzaken van de genade welke zij aanduiden. Omdat de genade een deelname is aan het leven van God, een aandeel in het goddelijk leven, is de voornaamste oorzaak van de genade God zelf. Niemand anders en niets anders kan de mensen de genade geven. Maar God kan instrumenten gebruiken om zijn effecten, in dit geval de genade, voort te brengen. Een schilderskwast kan nooit een schilderstuk maken. Maar een kunstenaar kan een schilderskwast gebruiken om een portret te maken. Water alleen en menselijke woorden alleen kunnen nooit de zonde uit de ziel wegnemen door de genade van God in die ziel in te storten. Maar in de handen van God kunnen het uitgieten van het water en de woorden van het doopsel de zonde vergeven en de genade in de ziel van de mens binnenleiden. De sacramenten zijn instrumenten, die God gebruikt om aan de mensen de genade te geven.

DE SACRAMENTEN: OORZAKEN VAN GENADE

Wij mogen dus zeggen, dat de sacramenten van Christus de genade bevatten, die zij aanduiden. Op de eerste plaats zijn zij een teken van de genade die een aandeel is in het goddelijk leven, de heiligmakende genade. Omdat de bovennatuurlijke deugden samengaan met het instorten van de genade in de ziel, geven de sacramenten ook deze deugden. Maar elk sacrament is gericht op een speciaal effect. Het doopsel bijvoorbeeld is gericht op de geestelijke wedergeboorte van de mens en op zijn inlijving in de Kerk als lidmaat van het Lichaam van Christus. Daarom zal het doopsel de goddelijke hulp aanduiden en verlenen, die noodzakelijk is om dit geestelijk effect te bereiken - dat de mens herboren wordt als een lidmaat van Christus en in staat is om als zodanig te leven. Omdat alle genade voor de mens verdiend werd door het lijden van Christus, is het duidelijk, dat de sacramenten de genade bevatten en de genade meedelen krachtens het lijden van Christus. Zij ontleen haar kracht om de mensen te heiligen aan de kracht van het lijden van Christus.

De sacramenten hebben een tweevoudig doel. Zij zijn een geneesmiddel voor de kwaal van de zonde, en zij stellen de ziel van de mens in staat God op de juiste wijze te eren overeenkomstig de voorschriften van het christelijk leven. Maar telkens wanneer iemand een bepaalde taak krijgt te vervullen, krijgt hij gewoonlijk ook een uitwendig teken om zijn macht aan te duiden. De kassier van een bank heeft, op zijn lessenaar een teken, waaraan de buitenwereld kan zien dat hij de kassier is. Een politieagent draagt een uniform om zijn positie en gezag aan te geven. Dit principe wordt ook in de ritus van de christelijke eredienst toegepast. Zij die door Christus tot God komen, zij die God vereren overeenkomstig de ritus, die door Christus zelf is vastgesteld, worden voor die eredienst aangeduid. Zij ontvangen een kenmerk of merkteken om hun recht en hun macht om God te vereren overeenkomstig de ritus van zijn Kerk te kennen te geven. Deze kenmerken worden merktekens genoemd. Het zijn onuitwisbare kenmerken, die in de ziel van de mensen zijn ingedrukt (tot zover de Rooms Katholieke uiteenzetting over de sacramenten)

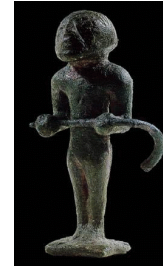
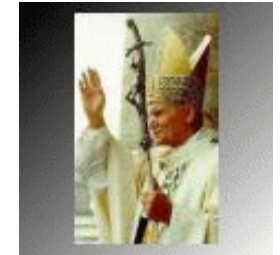
Het Altaar

Rome ziet het altaar als het gereedschap dat bij de sacramenten behoort. Verder behoren daartoe de kaarsen (lichten), het vaatwerk en de gewaden van de clerus. Het altaar is meestal 99cm hoog, 114cm breed en 240cm lang. Het altaar heeft een plaat, soms van marmer, dan wel van hout, waarop vijf Malthazerkruisen zijn gegraveerd, die symbolen zijn van de vijf wonden van Jezus.

Hierboven is diagram 8 afgebeeld, wat de wisselwerking der krachten in de kerk na de consecratie te zien geeft. Zodra de hostie en kelk zijn geconsecreerd en zolang zij op het altaar zijn, vindt er een levendige wisselwerking van krachten plaats tussen deze beide, en tussen de edelstenen die in de altaarsteen zijn vastgelegd, die als een soort prisma fungeren..

De kleding der ambtsdragers is speciaal gericht op het overdragen van bijzondere krachten, ook de kleuren daarvan. Donkere en sombere kleuren zijn hierbij van weinig nut. Zwart vormt helemaal een ernstig beletsel om krachten door te geven, daar zwart geen kleur is en alle kleur erin ontbreekt. Wit, rood, paars en groen zijn het meest geschikt om een zekere vorm van kracht-uitstorting te verkrijgen. Wit is de samenvatting van alle kleuren.

In het begin van de christelijke kerk droegen de zogenaamde ambtsdragers dezelfde kleding als de burgers. In de 6e eeuw begon de burgerkleding te veranderen, zodat de kerk vond dat deze beneden de waardigheid van de ambtsdragers zakte. De kerkelijke gewaden werden toen ingevoerd, volgens bepaalde bronnen. Zelf ontdekten wij op oude afbeeldingen van concilies dat er al eerder speciale ambtsgewaden moeten gedragen zijn geweest.

*Een augur**Dagon met mijter**Mijter*

4 platen van kleding

De mijter lijkt op die van de joodse hogepriesters en stamt uit oud Egypte, en is een visbek van de god Dagon.

De bisschopsstaf is het symbool van de herder, is afkomstig van de Romeinse augurs. De staf is een houten staf die verguld is en rijk voorzien met edelstenen. De augur wijst naar de maand augustus. Augurs waren leden van een oud college in Rome om tekenen waar te nemen in de natuur en deze uit te leggen. De augur heeft met orakels te maken, om het antwoord op te vangen dat de goden ons geven. Hij werkt zo ongeveer met orakels als oudtijds de Urim en Thummim. Jupiter is de god van de augurs, als Mon Jovis. Montjoi is een tempel die keizer Augustus bouwde voor Jupiter. Pilatus was ook een augur. De oude Chaldeeën kenden ook hun augurs als magiërs. Een augur in Europa was Mark Antony, die onder Julius Caesar de “meester der paarden” werd genoemd. De Merovingers, de Habsburgers en de meeste vorstenhuizen van Europa stammen van Mark Antony af. Hun zegel is een wit paard met ruiter, of ruiters erop, zoals van de Tempeliers.

MARK ANTONY

Wanneer er een tempel gebouwd werd, werd de augur geraadpleegd, die dan op de grond cirkels tekende om de grond aan Jove toe te bedelen.

Diagram 12.

Vespers (lofzangen)

De “Te Deums” zijn in processie gezongen liederen. Daardoor zouden grote denkbeeldige bollen ontstaan van kracht. De priester die de monstrans vasthoudt tekt deze kracht naar het glas van de monstrans, waardoor de bol zou breken en de opgezamelde kracht zich horizontaal over de aanwezigen zou storten, zie afbeelding. Dit zou werken als een soort laser. Het is een hoogtepunt in de dienst wanneer dit plaatsheeft, wat tegelijk het einde van de dienst inhoudt.

Conclusie

De sacramenten berusten op magie, dat blijkt overduidelijk. Wij hebben dankbaar gebruik gemaakt van het boek van C.W. Leadbeater over de sacramenten. Een boek dat kennelijk niet voor leken is bedoeld, maar voor meer ingewijden, als een soort geheime leer, waar jan-publiek niets van af weet. De protestanten hebben van de zeven Roomse sacramenten er vijf durven schrappen en twee behouden. Dat zijn er nog twee teveel. De protestanten moesten dit wel doen om hun kerksysteem in stand te kunnen houden. De Reformatie was slechts ten dele, men heeft geen totale of algehele reformatie aangedurfd. De 7 sacramenten van Rome vinden hun oorsprong in de aloude Atlantis-traditie, zie www.atlan.org/articles/sacraments/

In het oude Egypte hebben overlevenden van Atlantis hun religie van zelfverlossing voortgezet. Het is een religie die op natuurkrachten berust, om deze in te schakelen om tot verlichting van geest te geraken. In onze brochures over “Elektra” no. 13, 160, 183 en 184, hebben wij uiteengezet hoe de natuurreligies om zijn gegaan met de atmosferische elektriciteitsverschijnselen, o.a. het St. Elmusvuur, om daarmee hun geesten te verlichten. De overlevenden van Atlantis hadden hun hoop gevestigd op de herrijzing van Atlantis door eigen krachten, via magische handelingen en mechanische wegen. Atlantis en Lemuria telde 7 eilanden met elk één patriarch. Bij de 7 sacramenten van Rome worden vier zaken gebruikt: brood, wijn, olie en water, als symbolen van de kennis der vier elementen en vier Cherubim, de troondragers. Het water gold als symbool om van de zonde te reinigen, nl. van de zonden der Atlanten, die zich hadden vermengd met wezens die niet van dezelfde oorsprong waren. Dopen houdt in dat men sterft (verdrinkt) zoals Atlantis wegzonk en verdronk, en opstaan wijst naar de herrijzing van nieuw Atlantis (de USA met haar Nieuwe Wereld Orde der VN). Chrisma = zalving met olie, als symbool van vuur, van de heilige Geest, een doop in vuur, om verstandelijke verlichting (Illuminaten). In de Mis wordt verwezen naar het heilige huwelijk tussen water en vuur. Veel in het christendom is overgebleven uit de oude natuurgodsdiensten. Het zijn menselijke inzettingen waarmee men Jahweh tevergeefs tracht te eren, Marcus 7:7.

Laten wij alert zijn en ons niet vergapen op het uitwendige vertoon van religies, van Rome en het protestantisme in haar vele verschijningsvormen. Elohim is een Geest, en die Hem aanbidden, dienen dat te doen in Geest en Waarheid, *Johannes 4:24 God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.*